

**ZLOČIN
NEVHODNÉ
DO 15 LET!**

ČERNÝ SNÍH

LOTTE KINSKOFR

FRAGMENT

Zločin Černý sníh

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení

L. J. Smith – Stefanovy deníky – Zrození

L. J. Smith – Temné vize – Odhalení

L. J. Smith – Říše temnot – Tajemství upírů

Lotte Kinskofer

Zločin – Černý sníh – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

1. kapitola

Simon je pryč. Prostě zmizel. Říkal, že bude přes víkend u svého nejlepšího kamaráda.

Nebyl tam.

Není nikde.

Nenechal žádný vzkaz ani dopis, ani zprávu.

Mému mladšímu bratrovi je patnáct a ještě nikdy nic nevyvedl. Dřív to naše uklidňovalo. Teď už ne. Simon podle nich není kluk, který jednoduše zmizí. Takže se mu muselo něco stát. Já se radši upínám k myšlence, že si udělal hezký víkend. I když se to k němu nehodí. Nechci si připustit, že se mu něco přihodilo.

Všechno začíná úplně nevinně. Vypadá to jako malé zpoždění. Sedíme u stolu. Máma, táta a já. Jídlo je hotové. Čekáme na Simona. Je u kamaráda Yannicka. Bývá tam častěji. Jezdí za ním v pátek po škole a v neděli se vrací. V sedm večer musí být doma. To je náš rodinný čas. Povídáme si o novém týdnu. Děláme to tak odjakživa.

Už je deset minut po sedmé. Simon nikde. Tohle ještě nikdy neudělal.

Je to vlastně maličkost.

Ale na tátovi je vidět, že se moc zlobí. Salát už stojí na stole. Cannelloni se ještě pečou v troubě.

„Možná se mu zastavily hodinky,“ nadhodí máma.

Táta vstane a beze slova jde k telefonu.

„Dobrý den, paní Gebauerová, tady Steiner. Simon už odjel?“
Otcův hlas zní mile. Pak mu ale úsměv zmrzne na rtech.

„Můžu prosím mluvit s Yannickem?“

Táta nechá sluchátko klesnout. Je celý bez sebe.

„U Yannicka není.“

„Ale samozřejmě že tam je,“ odpoví máma důrazně.

„Nebyl tam celý víkend.“

Máma zbledne. Podívá se po mně.

Co o tom víš? ptá se její pohled.

Nevím vůbec nic.

Táta si znovu přiloží sluchátko k uchu.

„Dej to prosím na hlasitý odposlech,“ žádá máma.

Všichni teď slyšíme Yannicka.

„Yannicku, kde je Simon?“

Táta už nemluví rozzlobeně, spíš úzkostně.

„Nemám ponětí.“

„Řekl nám, že bude celý víkend u tebe.“

„Jenže tady nebyl.“

Táta se odmlčí, bezradně se podívá po mámě, která si nervózně kouše ret.

„Ani se ti neozval?“

„Né.“

„Kdy jsi ho viděl naposledy?“

„V pátek po škole. Když nasedal na kolo. Já pak odjel.“

Otec mlčí.

„Dáte mi vědět, když se něco dozvíte?“

I Simonův nejlepší kamarád teď mluví ustaraně.

„Ano, dám,“ řekne táta a zavěsí.

O zpoždění a zlosti už nemůže být řeč. Sedíme u stolu jako ochromení. Salát, nápoje, talíře i příbory, všechno působí nepatřičně.

„Třeba je u nějakého jiného kamaráda,“ řekne táta.

Máma vrtí hlavou: „Povídal, že jde k Yannickovi.“

„Zřejmě si to rozmyslel.“

„Obtelefonuju všechny jeho spolužáky a kamarády.“

Máma je ráda, že může něco dělat.

„Měli bychom nejdřív zkusit jeho mobil,“ navrhuju.

Naši se tváří, jako bych spolkla všechnu moudrost světa.

„No jistě, přirozeně,“ přikývne táta, vyhledá Simonovo číslo a volá.

Chvilí poslouchá. Schránka, naznačí gestem, pak hned spustí.

„Simone, tady je táta. Kde jsi? Zavolej nám!“

Jeho hlas zní zároveň agresivně i úzkostlivě.

„Moc jsi spěchal,“ namítne máma, „a na půlku jsi zapomněl.“

„Na co, prosím tě?“

„Že se má ozvat, i kdyby měl nějaké potíže.“

Táta jí podá telefon. „Řekni mu to sama.“

Už to napětí nemůžu vydržet. Vykradu se z pokoje, zatímco máma znovu zkouší Simonovo číslo. V chodbě zaslechnu známou melodii. Ozývá se shora.

„To je přece Simonův mobil,“ vyhrknu a vybíhám po schodech. Když se objeví naši, stojím už v jeho pokoji a mobil držím v ruce.

„Proč ho tady nechal?“ zamumlá táta, ale ví, že mu na to nemůžeme odpovědět.

Naděje, že se Simona jednoduše dovoláme, v tom okamžiku pohasla.

„Zavoláme na policii,“ prohlásí máma.

„Chci nejdřív vyzkoušet všechny možnosti,“ oponuje jí otec. „Někde přece být musí.“

Vtom někdo zazvoní.

„Simon!“ vykřikne maminka a běží po schodech dolů.

Samozřejmě víme, že Simon má klíč. Ale směs strachu a naděje z nás všech dělá idioty. Máma otevře. Venku stojí Max. Jasně. Byli jsme domluvení.

Chtěli jsme si po večeři ještě vyjít.

Chtěli.

Obejmu Maxe a přitisknu svou tvář k jeho. Ucíťí moje slzy. Ptá se, co se stalo. Tichým, chápavým, vřelým hlasem. Teď, když je tady, je mi hned líp.

Zase sedíme u jídelního stolu v obýváku. Ještě jsou na něm talíře. Salát seschl. Cannelloni jsme ani nevytáhli z trouby.

Max mě drží za ruku, mlčí s námi. Je stejně bezradný jako my. Nalévá si minerálku a pije. Je to Simonova sklenička. Sedí na Simonově místě.

„Nemáš tušení, kde je?“ ptá se máma.

Max vrtí hlavou.

„Jsi pro něho přece jako starší bratr.“

„Co basket? Neměli jste někde hrát?“

„On teď nechodí. Poranil si přece nohu a ještě není úplně fit.“

Max bezradně krčí rameny. Je toho na něj moc, jako na nás na všechny.

Venku se setmělo.

Dveře na terasu jsou přesto otevřené.

Jako bychom chtěli dát Simonovi možnost, aby rychle vklouzl dovnitř, kdyby přece jenom přišel.

Je pozdní léto, venku je parno.

Mně je ale zima.

Dám si chodidla na židli, nohy obejmu pažemi, hlavu položím na kolena.

Jsem k smrti unavená, srdce mi ale tluče šíleně rychle.

Max mě hladí po zádech, něžně líbá na tvář a potichu mi šep-
tá uklidňující slova, která chci slyšet, ale zároveň jim nedokážu
věřit. Že se Simonovi nic nestalo. Že všechno bude zase dobré.
Chce mi dodat odvalu. Funguje to jen na chvíli. Pak se vrátí
strach.

Všichni si teď přejeme, aby byl Simon hazardér, který prostě tu
a tam vezme roha.

Rádi bychom sypali z rukávu věty jako:

Jen počkejte, až přijde domů.

Ten něco zažije.

Typický Simon, pořád jsou s ním nějaké trable.

Nejhorší ze všeho totiž je, že tohle bychom do něj nikdy ne-
řekli. Proto se tak bojíme, že se mu něco stalo.

Snažíme se zachránit horečnou aktivitou.

My s Maxem prohledáme Simonův pokoj.

Naši obvolávají všechny jeho kamarády.

Teď aspoň něco děláme.

Na okamžik zapomeneme na paniku.

2. kapitola

Máma si vezme na starost spolužáky. Táta hráče basketu a ostatní kamarády.

Existuje ještě někdo další? Přátelé z minulosti, z pingpongového oddílu? Možná ze základní školy? Má kamarády na chatu? Pokud ano, tak co jsou zač? Najednou si uvědomíme, že toho o Simonovi moc nevíme. Není to dobrý pocit.

„Keep out“. Tahle cedule visí na dveřích Simonova pokoje. Všimla jsem si jí teprve před pár hodinami. Bylo mi jedno, jak Simon žije. Teď mě nic jiného nezajímá.

Ani naši k Simonovi moc často nechodili. Simon byl vždycky vzorný a svoje špinavé oblečení dával do pračky sám. Použité sklenice vracel zpátky do kuchyně. Byl pořádný. A držel rodiče mimo svoje území.

Před dvěma lety jsem si prosadila, že se naši nemůžou jen tak hrabat v mých věcech.

„Dobrá, budeme vám důvěřovat,“ prohlásil tehdy táta. „Vaše pokoje patří jen vám, pokud tam budete udržovat aspoň jakýs takýs pořádek.“

Já to vybojovala, a Simon z toho profitoval.

Hodně lidí ze třídy si myslí, že jsem nekonfliktní. Nikdy nedělám velké scény a nejsem nápadná. Ale když něco doopravdy chci, dokážu být tvrdohlavá. Tak tomu bylo i s mým pokojem. Už jsem nechtěla, aby tam máma každou chvíli chodila, a už vůbec

ne, když jsem měla na návštěvě kamarády. Boj trval týdny. Ale vyhrála jsem. Teď máma vždycky zaťuká a počká, dokud neřeknu, že může dál. Je to pro ni těžké, to vím, ale dělá to. A dělala to i v Simonově případě.

Nejdřív se s Maxem chvíli rozhlížíme. V koutě leží sportovní potřeby. Vidím basketbalový míč, tašku nacpanou sportovním oblečením, plakát s Dirkem Nowitzkim, různé diplomy, a dokonce jeden pohár.

Tohle je velký Simon. Kromě něho existuje ještě malý Simon. Na policice stojí figurky z kindervajíček a na zdi ještě zůstal adventní kalendář pro fanoušky Eintrachtu Frankfurt.

Všechno úplně nevinné.

Tím hůř.

Max mě obejmě a pohladí po vlasech.

„Mám se mrknout na počítač?“

Přikývnu. Rozumí tomu líp než já. Zapne PC, zamumlá něco jako „žádné heslo“ a potom prochází všechny soubory a navštívené internetové stránky.

Já prohlížím knihy a sešity, které se v pokoji povalují. Nedělam to ráda, připadám si, jako bych Simona špehovala. Ale třeba je to důležité. Neměl zmizet, můj malý, pitomý bratříček, nemuseli bychom se teď hrabat v jeho věcech.

Najednou jsem na Simona našťvaná.

Zkousím si namluvit, že utekl.

Protože jinak bych si musela myslet, že se mu něco stalo.

Chci zaplašit strach, proto hledám vysvětlení.

Udělal si hezký víkend.

To bychom do něho neřekli.

Ale měl se mi svěřit, idiot.

Já bych na něho nežalovala.

Přemýšlím, kde by asi tak mohl být.

Naše městečko leží mezi Mannheimem a Frankfurtem. Kam bych jela, kdybych se chtěla pobavit?

Má nějakou holku, nového kamaráda?

Vyrazil si sám, nebo je někdo s ním?

Pak najdu jeden z obrázků, jaké Simon občas čmárá. Pokouší se kreslit manga. Moc mu to nejde, ale nevzdává se. Zkouší to stále znovu.

Zdrhl by takový kluk z domova? Proč by to dělal?

Jdu k Maxovi a zezadu ho obejmů.

„Taky se bojím,“ řekne tiše a já cítím, že mi rozumí.

Ze zdola zazní hlasy našich.

„Mluv přece tišeji, Christino.“

„Nemůžu si klidně a uvolněně povídat s ostatními rodiči, zatímco Simon tam venku...“ Máma větu nedokončí a rozbere se.

„Já se ale nedokážu soustředit na své hovory, když musím poslouchat ty tvoje.“

„Tak běž nahoru. Máš přece pracovnu.“

Starý spor. Táta má pracovnu, máma ne. Teď se to sem vůbec nehodí. Je to ještě méně důležité než dřív.

Max vstane, zavře dveře, bere mě do náručí.

„Slíb mi, že se nikdy nebudeme takhle hádat, Laro,“ zašeptá mi do ucha a dá mi pusů.

Slíbím mu to ráda. Objímáme se několik minut. Zdá se mi, že Max je jediný člověk na světě, na něhož se můžu spolehnout.

Je to dobrý pocit. Je o mě postaráno, on mě ochrání. V té chvíli dokonce věřím, že mi pomůže. Najdeme Simona. Ten úkol nás ještě víc sblíží.

Pokračujeme v hledání. Já kontroluju Simonovy věci do školy, Max počítá.

„A co jeho maily?“ ptám se. „A hledej divné soubory, poznámky, projdi chat...“

Max se na mě podívá, jako by chtěl říct, že sám ví nejlíp, co má hledat.

„No dobře,“ zamumlám a otočím se k Simonovu nejsoukromějšímu místu – k jeho posteli.

Vlezu pod ni. Není tu moc čisto. Pod mojí postelí to ale vypadá podobně.

Vynořím se s krabicí. Rozkašlu se, otřepu si chuchvalce prachu z trička a pak ji otevřu. Dětské krámy. Mušle, kamínky, listy, dokonce jedlové šišky.

Max se usměje: „Kdybys měla ségru, řekl bych, že je to romantická.“

Mrzutě odstrčím krabici stranou. Žádné stopy. Mělo by mě to uklidnit, ale neuklidnilo. Hledám předmět, který by mi řekl: Tohle se Simonovi stalo, tam ho můžeš najít, všechno je jasné, hádanka je vyluštná.

Bohužel to není tak jednoduché.

Vlezu pod postel znovu. Vylovím několik prázdných plechovek Red Bullu. A poloprázdnou láhev.

„Podívejme, vodka,“ žasnu.

Max ani neodvrátí oči od počítače, jen se tiše zasměje.

„To je přece v tomhle věku normální.“

V tomhle věku? Max má pravdu: Simonovi je patnáct. Já už v patnácti taky pila alkohol. Ale stejně, Simon je přece můj malý bráška – příliš mladý na vodku.

„Kde to vzal?“

„U nás se tyhle věci najdou ve skřínce v obýváku. U vás ne?“

To jsem tomu dala. Vím přece, že se Maxova máma občas ráda něčeho napije. „Promiň,“ zamumlám.

„Nic se neděje. Každý má nějaký koníček.“

Max se brání cynismem. Dívám se na něho ustaraně.

„Našel jsi něco?“

„Nic zvláštního,“ mumlá Max a zavře stránku, kterou si zrovna prohlížel.

„Neměla bych se podívat na mailý *já*?“ navrhuju.

„Nech to na mně!“

Max je podrážděný, ale já se nevzdávám.

„Znám ho líp než ty. A jeho kamarády taky.“

Max se ironicky usmívá, ale mlčí. Nepouští mě k počítači, tvrdšíjně pokračuje. Proklikává se různými programy.

„Co je tohle?“ ptám se a ukážu na jednu ikonku.

Max na ni dvakrát klikne.

„Musíš bojovat, můžeš zvítězit. Nikomu nevěř, v každém musíš vidět svého nepřítele,“ pronese lehce se pitvořící hlas.

Zmateně zírám na obrazovku.

„Znič vše, co tě ohrožuje. Odvrhni vše, co tě činí nemocným. Nespoléhej na nikoho, jenom sám na sebe.“

„Počítačová hra – střílečka,“ zamumlá Max. „Ale ne zrovna nevinná.“

„To se přece k Simonovi vůbec nehodí!“ vykřiknu.

„Tolik věcí se k Simonovi, tak jak ho známe, nehodí.“

Maxe ruší, že stojím vedle něho.

„Ty už jsi hotová? Všechno jsi prohlídla?“ ptá se mě.

Rozhlížím se po pokoji. Kam bych se ještě mohla podívat? Pod matrací? Proč by tam něco schovával?

Zásah.

Zaraženě ukážu Maxovi několik bankovek. Tři sta eur. Kde je Simon vzal?

I Max je překvapený.

„Třeba si na něco šetří.“

„Na to má vkladní knížku, pokud vím.“

„Tak je to tajná železná rezerva.“

To by si ji přece vzal s sebou, pomyslím si.

Znovu se ve mně zvedá strach.

Max mě sevře v náruči a uklidňuje mě. Hledá vysvětlení, proč tu Simon nechal peníze.

„Zapomněl na ně.“

„Nepotřebuje je, protože se brzy vrátí.“

„Zdržel se na nějakém mejdanu.“

Nevíme vůbec nic.

Spekulujeme.

Chceme svůj strach nějak pojmenovat, abychom mu nebyli zcela vydáni napospas.

Najednou zpanikařím. Vymaním se Maxovi z náruči a zpřevracím celý pokoj – neberu ohled na pořádek ani na soukromí.

Prudce otevřu šatní skříň a vyházím všechno, co mi padne pod ruku.

Za tričky leží drahý iPod.

Nový. Ještě nevybalený.

Kde se vzal? Co tu dělá?

Max vytahuje ze sportovní tašky Playstation.

Proč ty věci Simon schovává?

Ukradl je? Chtěl je prodat pod rukou?

Za hromádkou knih nový, ještě zabalený mobil.

Držím ho v ruce a třeštím na něho oči.

Ničemu nerozumím.

Co to má se Simonem společného?

Proč jeho pokoj vypadá jako sklad zboží?

Co se skrývá za fasádou milovníka basketu a vajíček s překvapením?

„Kde na to všechno vzal peníze?“

Bezradně pohlédnu na Maxe, jako by měl znát odpověď. Ale on jen krčí rameny.

„Často jste spolu mluvili,“ vyzvídám.

„Jasně.“

„Určitě už ti vykládal něco, s čím člověk hned neběhá za rodiči.“

„Ale nic důležitého.“

„Teď je všechno důležité.“

Max se na mě upřeně zadívá. „Opravdu si myslíš, že bych ti zamlčel něco, co by nás mohlo dovést dál?“

Jsem ráda, že aspoň jemu můžu důvěřovat.

Max ještě prohlédne Simonův mobil.

Proč ho tu nechal?

To mě mate ze všeho nejvíc.

Že si nevzal žádné oblečení, dobře.

Že si zapomněl peníze, je taky možné.

Ale mobil míval Simon u sebe vždycky.

„Adresář je prázdný, čísla jsou pryč, poslední hovory vymazané. Vypadá to, že to udělal schválně.“

„Smazal stopy?“

Max přikývne. „A mobil tu nechal, aby ho nikdo nemohl lokalizovat.“

„Proč by chtěl zmizet?“

Dobrá otázka. Nemám na ni odpověď.

Bezradně sedím na posteli.

„Vůbec to k němu nesedí. Drahé věci, schované peníze, voda...“

„... takže je klidně možné, že na pár dní zmizí.“

Maxova slova znějí logicky a neškodně, na chvíli mě zbaví strachu.

Opřu se o něho. Vezme mě kolem ramen a tiše, chlácholivě mi něco šeptá. Cítím jeho blízkost a vychutnávám si ji, i když se pořád bojím o Simona.

Ruce už se mi netřesou.

Už mi ani není zima.

Co řekneme našim?

Simon hraje počítačové střílečky.

Pije vodku.

V pokoji se mu povalují peníze a kupuje si drahé věci.

„Jsem pro absolutní otevřenost,“ nadhodí Max. „Vaši mají právo vědět, co jsme našli. Třeba je napadne, odkud Simon ty věci má. A co bychom měli dělat dál.“

Max má pravdu. Otevřenost je v tomhle případě strašně důležitá. Přesto si nejsem jistá a váhám.

„Pochopitelně je to bude bolet,“ dodá tiše.

Typický Max. Vidí i druhou stranu mince. Zvažuje následky. Někdy mi jde na nervy, že je tak racionální. Občas si přeju, aby byl spontánní, bláznivý, bezstarostný. Pošetilý a dětinský jako jiní zamilovaní. Ale teď jsem ráda, že myslí jasně a analyticky.

„Zatím jim nic neřekneme,“ rozhodnu se spontánně. „Odnesu peníze, iPod a všechno ostatní k sobě a ty vymaž z počítače tu střílečku.“

Max přikývne. „Asi máš pravdu. Vaši už toho dneska prodělali dost. Na všechno ostatní je čas.“

„Chci se na to nejdřív vyspat – kdyžtak jim to povím zítra.“

Naši telefonováním ničeho nedosáhli.

Simon nikde není.

Nikdo ho neviděl.

Jako by ho spolkla zem.

„Co je v jeho pokoji?“ ptá se táta a máma tiše pláče.

„Nic zvláštního,“ lžu.

Max mi přispěchá na pomoc.

„V počítači jsou maily kamarádům, úplně normální. Nezdá se, že by něco nebylo v pořádku.“

Cítím se mizerně. Možná jsem odklidila důležité indicie. Ale naši vypadají naprosto vyčerpaně. Táta si unaveně promne oči.